

Srb, Srbi, srboljubi

Ana Lučić

Za Srbe puno znači riječ Srb. Zapadnoslavenski narod Sorba, koji još uvijek žive kao nacionalna manjina u srednjoj Njemačkoj, u području Lausitza, Srbi su proglasili Srbima, takozvanim „lužičkim Srbima“. Srbi svi i svuda, nema bre šta! Tako i južno-lički gradić Srb (ne možda i sadašnji predsjednik jedne od pravaških stranaka, Danijel Srb, kojemu prezime međutim potječe iz Češke) trebao bi biti srpski. Iako nije. Gradić Srb dio je hrvatske kraljevske povijesti, a stjecajem potonje povijesti, po zlehudoj navadi hrvatskih prostora, ono što je hrvatsko postaje srpsko, obratno nikada!

I nije slučajno da su lički Srb odabrali titovski partizani kako bi u njega smjestili nepostojeći ustanak partizanskih antifašista protiv... pa valjda protiv fašizma. Trebalo je, naime, svakoj konstitutivnoj takozvanoj republici Titove juge odrediti neki nadnevak kada su njezini narodi i narodnosti započeli poštenu, ne još baš komunistički, ustanak protiv morskog nam okupatora. Pritom je prvenstvo svakako valjalo pripisati samoj Srbiji (pa i Tito je već krojio velikosrpsku jugovinu po uzoru na svojega intimnog neprijatelja, blizanca mu kralja Aleksandra!). I zato je prvi tobožnji, dakle srpski, „srbijanski“ ustanak protiv njemačke okupacije datiran sa sedmim srpnja 1941, i navodno je započeo u srpskomu selu Bela Crkva. Tamo je komunistički bandit i srpski izrod, neki Žikica Jovanović, kojega je avanturizam i fanatizam odvuкао na lijevu stranu u Španjolskomu građanskom ratu, te je tako stekao nadimak „Španac“, taj je dakle Španac u rečenu selu, na dan narodnoga sajma, vašara, kažu oni, s leđa ustrijelio dvojicu žandara, redarstvenika koji su tamo održavali red. I to je bio početak veličanstvenog i herojskog srpskoga partizansko-komunističko-titovskog ustanka protiv okupatora. Na drugom mjestu iz zasjede su srbo-komunisti kukavički, zaplotnjački posmicali pripadnike njemačkih postrojbi, te su time svjesno izazvali, po ratnom zakonu, strogu odmazdu koju je jedna velikosrpska pjesnikinja opjevala kao masakr kragujevačkih đaka, pa i naši Hrvati određene dobi morali su to kao školarci bubati naizust.

U Srbiji, ipak, komunisti nisu imali većeg uporišta, Titovi dogovori s đeneralom Mihailovićem propali su, Titova takozvana „Užička republika“ u zapadnoj Srbiji također brzo propada, pa tako Titova jugokomunistička gerila „bega“ na Zapad, u hrvatsku Bosnu, u Foču. I tako dalje. Važno je zapamtiti da su Hrvati dobili pravo na tobožnji ustanak tek nakon onoga srpskoga. Dakle, srpski je „sedmoga jula“, a hrvatski (i onaj u BiH, uostalom) dvadesetisedmoga

srpnja. Tuđmanovci su to privremeno bili izbrisali jer su taj navodni ustanak vodili Srbi, a tuđmanovci su ipak toliko bili patrioti da su rekli: mi, Hrvati, bili smo bolji antifašisti, bolji partizani. U šumi Brezovica kod Siska, naime, šaka hrvatskih odnarođenih komunjara započela je pobunu protiv Nezavisne Države Hrvatske, nimalo slučajno samo dan nakon početka Hitlerova preventivnog rata protiv njihove majčice Sovjetske Rusije, dakle 22. lipnja 1941. I taj dan današnja veleizdajnička klika na vlasti u Erhaziji slavi kao „dan antifašističke borbe“. Mi ga Hrvati ne slavimo, nego toga dana pred žumberačkom jamom Jazovka kod Sošica obilježavamo protuhrvatski zločin takozvanih hrvatskih antifašista.

Ali sada čak ni taj sramotni nadnevak nije dosta. Zlikovački vladajući režim, predstavljen veleizdajničkom klikom Josipović-Mesić-Kosor, korak po korak, pripravlja nas da se opet priviknemo slaviti četnički *dvadesetisedmi juli*. Iz godine u godinu sve su samosvjesniji, sigurniji i drskiji. Ove godine dostiglo je njihovo orgijanje vrhunac. A pritom je povijesna istina jasna i jednostavna: U tom njihovom Srbu ustali su, kao i na nizu drugih mjesta, srpski šovinisti i petokolonaši protiv novoobnovljene Hrvatske Države. I ustali su svim sredstvima terora. Nije se tu razlikovalo četnike od partizana. Da je bio antifašistički ustanak, oni bi ustali protiv talijanskoga zaposjednuća. Ali, oni su udarali samo na Hrvate, na civile, na starce, žene i djecu. Talijani su ih prešutno podupirali. Kada je hrvatski komunist Marko Orešković Krtija prosvjedovao kod srpskih četo-komunista na čelu s prijateljem i susjedom (Korenica) Titove Jovanke, Đokom Jovanićem i, u svojoj hrvatskoj naivnosti i komunističkoj zadrnosti, zatražio da njegovi odredi ne počinjaju zločine nalik navodnim ustaškima, bio je od svojih srbo-četo-partizanskih pajdaša ubijen – da bi ga poslije titovci, krivotvoreći po običaju stvarne okolnosti, proglasili takozvanim „narodnim herojem“ svojega takozvanoga „Noba“.

Da se vratim na Srb. Tamo su se vraćali hodočasnici koji su na sv. Anu (26. srpnja) otišli na Kosovo Polje kod Knina. Pri povratku dočekali su ih dakle lokalni četnici i partizani, izvikujući pozdravne usklike sovjetskoj soldateski a ujedno i srbo-jugoslavenskom kralju Petru Karađorđeviću, te su katolike, a i muslimane koji su se ovima bili pridružili, poubijali, a župnik Juraj (Đorđo) Gospodnetić mučen je pa dodatno ispečen na ražnju. O svemu je tome dosta, iscrpno i dokumentirano pisano. Spominjem za ovu prigodu ozbiljnu brošuru u izdanju Hrvatskoga žrtvoslovnog društva (Zagreb 2010) pod naslovom „Rehabilitacija četništva u Republici Hrvatskoj“.

Jugobanditi partizansko-četničkoga pedigrea poput Josipovića, Slobodana Uzelca, Milorada Pupovca, Vesne Babe-Bijesne i sličnih u četničkim šajkačama, nisu mogli ostati u neznanju o zbiljskoj povijesnoj pozadini vezanoj za Srb onoga vremena. Zato su se i pojavili tamo, da nastave s lažima, mistifikacijama, provokacijama, te lovom u mutnomu. Marionetski šef nepostojeće hrvatske

države Josipović opet se pojavio na mjestu protuhrvatskih svinjarija, misleći da nas može zastrašivati, vratio si je zločinački spomenik srbskomu zločinu, i time pokazao srednji prst cijelom hrvatskom narodu. Okružen svojim babamatifusarkama u crvenom, s trorogim protubožjim kapetinama i ogavnim zvjezdurinama na šupljim im glavama, uzvikivao je kako te kape (kao i partizanska odličja) treba ponosno nosati na sebi, jer da su to poruke – vjerovali ili ne – mira i ljubavi! I sada su se javile neke hrvatske budale s umjerene desnice, traže da se od Jose zahtijeva isprika hrvatskom narodu. A mi na pravoj desnici zahtijevamo od hrvatskoga naroda da čim prije pomete svoje veleizdajničko smeće u ropotarnicu povijesti. Nama ne treba njihovih isprika koje, naravno, ne bismo ni dobili. Tako su i od druga Tita mogli moljakati isprike! Ali smo mi u Srbu, u ime svega što nam je sveto, u ime svega zdravoga što još diše u našoj Hrvatskoj Domovini, Josinom srednjem prstu pokazali šaku, i ako je njih bilo možda tisuću izdajica, bandita i režimlja dovučenih rutinom režimskog svakodnevlja, nas je bilo najmanje 500 poštenih, ponosnih i žestokih, hrabrih i borbenih momaka i cura, koji smo se tamo dragovoljno okupili, da okupatoru i njihovim sluganima smiono pokažemo zube. Na sam prizor naših bojovnika, na sam zvuk njihovih bojovnih pokliča, režimski su bijednici tek spuštali pogled i nastojali da čim prije uteknu. Samo se mizerabilni istarski secesionist Kajin, zvani Kokajin, pokušao napraviti važan i zaletao se u naše bojovnike, iako su ga od njih štitile sigurne ograde i brojni redarstvenici. Poslije su se hitro, isfućkani, sklonili u svoj šator gdje su se odali žderačini janjaca i prasadi. Sigurno, umjesto 500 trebalo nas je biti 500 tisuća, ali nova faza borbe tek počinje, organizacija i pokret šire se, i ne će proteći dugo vremena, a njih više ne će biti niti u mišjim rupama, dočim će naši zdravi ljudi vladati ovom zemljom, a neprijatelja će snaći zavrijeđena kazna! Pokazali smo da smo jači od njih, da smo odlučniji, da smo sposobniji. I da je konačni obračun samo pitanje vremena. A ja sam, u svojem dobro prihvaćenom govoru, kazala uz ostalo i slijedeće: „Ovo što se danas ovdje događa, nije mi poznato da se dogodilo, ili da bi se moglo dogoditi i u jednoj zemlji... Hrvati svojim ubojicama podižu spomenik... Jesmo li toliko nepravedni, umobolni, da nas istina više ne zanima? I da se tako beskrupulozno odnosimo prema svojim žrtvama? A ne mora tako biti! Što oni nevino ubijeni, čija su imena zapisana na nebu, misle o nama? Valjda je to važnije negoli što o nama drže bjelosvjetski mešetari, novohrvatski žuti mediji i zagrebački izrodi! Nadamo se i radimo da što prije osvane sloboda Hrvatskoj, a onda ćemo s njima drugačije razgovarati!“

I da zaključim. Ono što su nam ovih dana priredili četo-partizani u hrvatskom Srbu, izvan je zdrave pameti. Hrvatska se je, prema prijetnji Ive Josipovića, uistinu zacrvenila, ali, kako veli jedna vaša sugrađanka, zacrvenila se, i domovinska i ona iseljena – od stida! Njeguemo nadu i ulažemo skrajnje

napore da čim prije osvane sloboda hrvatskom narodu, da mu se ponovno ustroji nacionalna država u pravim granicama i pod narodnom vladom, i onda će se s izrodima razgovarati na drugi način. Srb je sada, uz Jasenovac, postao kultno mjesto protuhrvatske hysterije i okupljalište antihrvatske bande pod vodstvom režima Joco-Jaco. To je režim najdrskije jugorestauracije, to je režim najizravnije Antihrvatske, u to nema nikakve dvojbe, i zato se neiskvareni dio hrvatskoga naroda mora o tomu osvijestiti, mora na okup, mora u akciju! Ne zapomažimo, djelujmo! Inače će nas lako biti napadati kao pesimiste, kao zloguke proroke. Ali mi samo opisujemo stanje i pozivamo na pravednu pobunu. Ni Katolička crkva niti zdrav naravni osjećaj ne prisiljavaju čovjeka da bude rob. Ako to postane i ostane, sam si je kriv. Nakon zadnjega Srba i zadnjoj hrvatskoj budali mora biti jasno ono što Mladen Schwartz već godinama govori i piše: Ovo nije Hrvatska, ovo je jugoslavija, samo na manjem prostoru. Nije istina da imamo Hrvatsku, mi nemamo Hrvatsku, a hoćemo li ju ikada iznova izvojštiti, ovisi samo o nama, o onima najboljima među nama!

Kako reče jedna vaša sugrađanka: Ustati ili nestati!

BORBA SE NASTAVLJA – ZA DOM SPREMNI!